

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **Ing. Bc. P. N.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Vaňkem
sídlem Sokolská třída 936/21, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2021, č. j. MSK 104317/2021, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Ostravy (dále též „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 9. 7. 2021, č. j. SMO/367014/21/DSČ/Jav (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona číslo

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že „dne 11. 1. 2021 v 10.45 hod. jako řidič s motorovým vozidlem tov. zn. Hyundai, RZ X, v Ostravě, na kruhovém objezdu MÚK Rudná – 354 km dálnice D1 při jízdě vozidlem držel v pravé ruce mobilní telefon“. Za uvedené jednání správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 10. 2021, č. j. MSK 104317/2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
3. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou ze dne 12. 10. 2021.

II. Žaloba

4. Žalobce v žalobě navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Správním orgánům v první řadě vytknul, že neposoudily skutkový stav dostatečným způsobem, nepodařilo se jim zajistit dostatek důkazů pro rozhodnutí svědčících o jeho vině a dospěly k nesprávným skutkovým závěrům, ze kterých dovodily nesprávné právní závěry. Žalobce brojil zejména proti tomu, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci.
5. Podle žalobce stála výpověď policisty K. osamoceně v souhrnu dalších důkazů, které o jeho vině nic nevypovídaly. V některých pasážích byla jeho výpověď navíc natolik pochybná, že ji nelze považovat za důkaz dostatečně přesvědčivý o jeho vině. Správní orgány daly podle žalobce zcela nedůvodně přednost při hodnocení důkazů výpovědi policisty K., navíc žalovaný žalobci zcela protiprávně vyčítal, že své námitky vyjádřil až s odstupem času. Žalobce namítl nezákonnost takových úvah, protože bylo jeho právem se nevyjádřit a pokud svého práva vyjádřit se využil až později, nemůže mu to být kladeno k tíži a nelze z toho automaticky vyvozovat jeho nevěrohodnost. Z dokazování nevyplývalo nic, co by mohlo zpochybnit věrohodnost žalobce a správní orgán neměl důvod uzavřít, že jeho verze o skutkovém stavu je nevěrohodná. Žalobce poukázal na některé nesrovnalosti ve výpovědi svědka K., konkrétně namítl, že policejní vozidlo jelo v levém pruhu, zatímco žalobce v pravém a měl držet telefon v pravé ruce na pravém uchu. Mobilní telefon tak nemohl být vizuálně vůbec viditelný, protože by musel být logicky za jeho hlavou u pravého ucha z pohledu policejní hlídky, která jela po jeho levé straně. Policista tedy nemohl vidět, co drží žalobce v ruce a pokud vypověděl, že viděl žalobce držet telefon, nehovořil pravdu. Vozidlo žalobce je navíc vyšší (tzv. SUV) a z místa řidiče vlevo jedoucího vozidla mohl svědek jen těžko vnímat, co se děje v jedoucím vozidle vpravo, které je vyšší a v němž má mít řidič v pravé ruce, tj. na odvrácené straně za hlavou, mobilní telefon. Žalobce přitom odmítl jako nepřipadnou a zbytečnou úvahu žalovaného o tom, že mobilní telefony jsou natolik známou věcí a svým tvarem a vzhledem téměř univerzální, policisté jej proto mohli snadno rozpoznat.
6. Zcela podstatnou roli pro zvážení (ne)věrohodnosti výpovědi svědka K. hrála podle žalobce otázka (ne)pořízení kamerového záznamu. V napadeném rozhodnutí bylo uvedeno, že kamerový záznam pořízen nebyl, zatímco svědek na dotaz zmocněnce žalobce uvedl, že kamerový záznam byl pořízen, ale pro oslnění je nečitelný a policista odpověděl, že sklo řidiče bylo oslněno a kamera vozidla řidiče nezaznamenala. O oslnění přitom nemohla

být řeč, protože v daný den slunce nesvítilo a nemohlo tak dojít k situaci, že sklo vozidla řidiče bylo osluněno. Žalobce přitom předložil dvě fotografie z místa zastavení vozidla, ze kterých vyplývá, že bylo zataženo a sklo vozidla nemohlo být v žádném případě osluněno.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na napadené rozhodnutí. Žalovaný připustil, že obviněný z přestupku má právo uvádět skutečnosti na svoji obhajobu po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, ale správní orgán je oprávněn usuzovat na věrohodnost obhajoby obviněného i z toho hlediska, v jaké fázi řízení uvede svou vlastní skutkovou verzi reality. V této souvislosti poukázal na to, že žalobce se na místě samém do oznámení přestupku písemně nevyjádřil a až následně začal tvrdit, že si držel u brady chladivý kapesník z důvodu bolesti zubů. Pokud by toto tvrzení bylo pravdivé, pak by se nabízelo, aby žalobce na místě toto policistům sdělil, tento předmět jim názorně ukázal, aby tak jejich tvrzený omyl vyvrátil a uvedl své tvrzení o skutkovém ději do oznámení přestupku. Jestliže tento elementární úkon neučinil, lze o věrohodnosti jeho obhajoby s úspěchem pochybovat a taková obhajoba nemůže úspěšně zpochybnit výpověď svědka, o jehož věrohodnosti nevyvstaly důvodné pochybnosti. Žalovaný rovněž nespatřuje žádný rozpor v provedených důkazech ohledně odrazu světla.
8. Z úředního záznamu ze dne 11. 1. 2021 vyplývá, že bylo zataženo s velmi dobrou viditelností a slunce tedy nesvítilo. I z předložených fotografií je přitom patrné, že odraz světla (nikoli přímo odraz slunce zakrytého mrakem) zabráňuje vidět do vozidla pod určitým úhlem.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

9. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl při jízdě autem (řízení vozidla) zastaven příslušníky Policie České republiky dne 11. 1. 2021 kolem 10.46 hodin na MÚK Rudná v Ostravě pro podezření ze spáchání přestupku. Podle oznámení o přestupku z téhož dne měl přestupek žalobce spočívat v tom, že „držel za jízdy telefon v pravé ruce u ucha“. Vyjádření žalobce na tomto oznámení uvedeno není a žalobce jej ani nepodepsal (v kolonce podpis osoby podezřelé ze spáchání přestupku je poznámka „odmítl podepsat“).
10. Policista A. K. sepsal dne 11. 1. 2021 úřední záznam, ve kterém popsal jednání žalobce při přestupku a po něm. Žalobce měl podle tohoto popisu po zastavení vozidla nejprve uvést, že netelefonoval, protože špatně slyší, poté že má asi covid a když byl poučen o podstatě přestupku, tak uvedl, že netelefonoval, protože má ve vozidle handsfree. Při nahlédnutí do vozidla měl černý telefon položen na sedadle spolujezdce. Řidič nesouhlasil s příkazem na místě.
11. V dalším záznamu (o dokumentaci přestupku) taktéž policisty K. ze dne 22. 1. 2021 se uvádí, že přestupkové jednání nebylo zdokumentováno služební technikou (ruční kamera), jelikož celá věc se udála v časovém úseku cca 5 vteřin a spolujezdec nestihl kameru zapnout a nahrávat. Při stažení záznamu z kamery služebního vozidla (přední i zadní) nebylo z důvodu lomu paprsku světla o čelní sklo vozidla žalobce možno prokazatelně určit, zda řidič telefon držel nebo nedržel. Celá věc se udála na kruhovém objezdu MÚK Rudná, kde se nenacházejí žádná záznamová zařízení.

12. Věc byla postoupena správnímu orgánu prvního stupně, který přípisem ze dne 26. 5. 2021 oznámil žalobci zahájení řízení o přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na 16. 6. 2021. Ústní jednání proběhlo dne 16. 6. 2021, zúčastnila se jej zmocněnkyně žalobce a byl při něm vyslechnut v procesním postavení svědka jeden ze zasahujících policistů, a to A. K. Svědek potvrdil, že při jízdě služebním vozidlem viděl, jak řidič držel za jízdy v ruce mobilní telefon a následně popsal jeho předjetí, zastavení a projednání přestupku na místě. Jednání viděl neztemnělým předním bočním sklem jejich vozidla a neztemnělým bočním sklem vozidla žalobce. Ve vozidle se nacházel pouze řidič, mobilní telefon držel u pravého ucha, svědek si je jistý, že se jednalo o mobilní telefon. K dotazu správního orgánu, zda své tvrzení může doložit nějakou fotografií nebo videozáznamem svědek uvedl, že nemůže. K dotazu zmocněnkyně žalobce, proč nepoužili kamerový, či jiný záznam, svědek uvedl, že v dané době kamery v ruce nedrželi a k dalšímu dotazu zmocněnce „*proč je v úředním záznamu uvedeno, že kamerový záznam byl pořízen, ale pro oslunění je nečitelný*“ svědek uvedl, že sklo řidiče bylo osluněno, kamera vozidla osobu řidiče neviděla, ruční kameru nedrželi.
13. Po ústním jednání se k věci vyjádřil žalobce písemně a uvedl, že sice vozidlo řídil, ale v ruce nedržel telefon, ale chladivý kapesník kvůli zanícení zubu (stolička 7). Kvůli pandemií způsobené COVID 19 trvalo delší dobu, než se dostal k zubaři na ošetření. Bolest zubů řešil několik dnů užíváním léků proti bolesti a přikládáním chladivého kapesníku, než byl proveden stomatologický zákrok. Lékaře navštívil několik dnů poté. Policisté již podle jeho názoru svá vyjádření nezmění, aby sebe sami nepoškodili. K vyjádření připojil poukaz k odbornému vyšetření ze dne 18. 1. 2021, podle kterého byl žalobce dne 18. 1. 2021 ošetřen s frakturou korunky zubu 7.
14. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že „dne 11. 1. 2021 v 10.45 hod. jako řidič s motorovým vozidlem tov. zn. Hyundai, RZ X v Ostravě, na kruhovém objezdu MÚK Rudná – 354 km dálnice D1 při jízdě vozidlem držel v pravé ruce mobilní telefon“. Za uvedené jednání správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
15. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce brojil odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný neuvěřil obhajobě žalobce a měl za prokázané, že žalobce za jízdy držel v ruce mobilní telefon. Žalovaný naopak uvěřil výpovědi svědka K. K věrohodnosti tvrzení žalobce nepřispíval podle žalovaného ani fakt, že se do oznámení přestupku obviněný nijak nevyjádřil. Pokud by skutečně v ruce nedržel telefon, ale chladivý kapesník, pak je nepochopitelné, proč nevyužil možnosti se do tohoto oznámení s uvedeným obsahem vyjádřit. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013 č. j. 9 As 26/2012-29, podle kterého čím později od skutkové události účastník řízení dotváří skutkovou verzi průběhu silniční kontroly, tím je věrohodnost jeho výpovědi slabší. K odvolacím námitkám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vyšší vozidlo žalobce nemění nic na tom, že policista mohl do tohoto vozidla vidět a v situaci, kdy se vozidla pohybovala, tak přestupkové jednání nebylo policistou zachyceno jen z jednoho úhlu pohledu, na rozdíl od kamery, která zachycuje vždy pouze určitou výseč, je člověk schopen zaregistrovat jedním okem více. O oslunění se poprvé zmínila zmocněnkyně žalobce, z úředního záznamu je zřejmé, že z důvodu lomu paprsku světla, nikoli slunce, záznam neproказuje přestupek. Z fotografií doložených žalobcem je zřejmé, že v inkriminovanou dobu bylo zataženo.

V. První rozsudek krajského soudu, rozsudek Nejvyššího správního soudu a následující postup krajského soudu

16. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 7. 3. 2022, č. j. 20 A 9/2021-30 (dále jen „první rozhodnutí krajského soudu“), žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku brojil žalobce kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 6. 6. 2024, č. j. 3 As 142/2022-23, první rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
17. Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud právním názorem, že po vrácení věci se má krajský soud pokusit od příslušného útvaru policie obstarat kamerový záznam z policejního vozidla zachycující průjezd vozidla stěžovatele kruhovým objezdem MÚK Rudná – 354 km dálnice D1 dne 11. 1. 2021 v 10:45 hod. a následující zákrok policejní hlídky. Pokud se tento důkazní prostředek podaří opatřit, provede jím krajský soud v souladu s ustanovením § 77 s. ř. s. důkaz, který poté zhodnotí v kontextu důkazů provedených již ve správním řízení. Nebude-li možné z objektivních důvodů tento důkaz provést, bude krajský soud vycházet ze stávajících důkazů, přičemž před vydáním nového rozhodnutí zhodnotí dopad neprovedení předmětného důkazu již v rámci správního řízení na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Dále Nejvyšší správní soud požadoval, aby krajský soud provedl v souladu s § 77 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), důkaz svědeckou výpovědí druhého zasahujícího policisty, zhodnotil jej v kontextu důkazů provedených již ve správním řízení a následně o věci znovu rozhodl.
18. Krajský soud, veden shora uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu, vyžádal u policie kamerový záznam přestupkového jednání. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, ve vyjádření ze dne 26. 7. 2024, č. j. KRPT-194978-3/ČJ-2024-070041, krajskému soudu sdělilo, že fyzickou kontrolou archivovaných kamerových záznamů k přestupkovým jednáním z minulých let zjistila, že k předmětnému skutku, vedenému pod č. j. KRPT-7638/PŘ-2021-070041, není k dispozici žádný kamerový záznam. Tuto informaci podložila policie úředním záznamem ze dne 25. 7. 2024, č. j. KRPT-194978-2/ČJ-2024-070041, do kterého prap. Mgr. A. K. sdělil, že záznam z ruční kamery ani ze služebního vozidla neexistuje.

VI. Jednání soudu

19. Krajský soud nařídil k projednání věci ústní jednání. Jednání se uskutečnilo dne 7. 11. 2024 za účasti zástupce žalobce a zástupkyně žalovaného. Zástupce žalobce při jednání setrval na svých námitkách. Krajský soud sdělil podstatný obsah správního spisu a zopakoval právní závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 6. 6. 2024, č. j. 3 As 142/2022-23. Následně provedl k důkazu vyjádření k žádosti ve věci kamerových záznamů ze dne 26. 7. 2024 a úřední záznam ze dne 25. 7. 2024, ze kterých se podává, že kamerový záznam přestupkového jednání žalobce neexistuje. Následně krajský soud, veden závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, provedl výpověď svědka, druhého zasahujícího policisty A. T. Ten vypověděl, že vzhledem k době, která od spáchání přestupku uplynula, si žádné konkrétní okolnosti přestupkového jednání nepamatuje a není schopen si tento konkrétní přestupek jakkoliv vybavit. Následně obecně popsal způsob fungování kamerového systému ve služebních vozidlech policie a obvyklý postup při zjišťování, zda došlo ke spáchání přestupku spočívajícím v držení hovorového zařízení. Zástupce žalobce navrhl k důkazu provést účastnický výslech žalobce, tento důkazní návrh

krajský soud pro nadbytečnost zamítl. Poté dal krajský soud zástupcům žalobce a žalovaného prostor ke konečnému návrhu a následně postupoval podle § 49 odst. 12 s. ř. s.

VII. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 téhož zákona).
21. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí o vině žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Jedná se o přezkum rozhodnutí ve věci správního trestání, který probíhá v tzv. plné jurisdikci (tj. v rovině skutkové i právní). Krajský soud tak při svém rozhodování není omezen ve skutkových otázkách jen tím, co našel správní orgán, nýbrž zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem. Zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám. Východiskem přístupu soudu, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí však nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS).
22. V posuzované věci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 6. 2024, č. j. 3 As 142/2022-23, dospěl k závěru, že krajský soud měl povinnost – aniž by věc vracel žalovanému – nedostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány napravit sám provedením vlastního dokazování podle § 52 a § 77 s. ř. s., neboť se nejedná o tak zásadní vadu, pro níž by musel rozhodnutí žalovaného zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud, vázan popsány závěry, tak dokazování ve věci doplnil při jednání dne 7. 11. 2024 a vyslechl druhého zasahujícího policistu. Ten vypověděl, že s ohledem na dobu, která uplynula od spáchání přestupku, si žádné konkrétní okolnosti týkající se přestupkového jednání nepamatuje.
23. Krajský soud dále zjišťoval, zda existuje jakýkoli kamerový záznam přestupkového jednání žalobce. Z vyjádření policie ze dne 26. 7. 2024 zjistil, že žádný záznam, který mohl být proveden ve správním řízení a či v řízení u krajského soudu k důkazu, neexistuje. Policie konkrétně uvedla, že fyzickou kontrolou archivovaných kamerových záznamů k přestupkovým jednáním z let minulých bylo zjištěno, že k předmětnému skutku není k dispozici žádný kamerový záznam. Zasahující policista prap. K. v úředním záznamu ze dne 25. 7. 2024, které bylo přílohou shora uvedeného vyjádření policie ze dne 26. 7. 2024, uvedl, že *„celé přestupkové jednání jsme viděli, ale vzhledem k rychlosti obou vozidel a krátkému časovému úseku přiblížení vozidel nebylo možné toto přestupkové jednání zaznamenat na ruční kameru, proto záznam z ruční kamery neexistuje. Co se týče kamerových záznamů ze služebního vozidla, tyto kamery zabírají pouze prostor před a za služebním vozidlem. Vzhledem k tomu, že než jsme vozidlo podezřelého předjeli, tedy než byl vůz podezřelého v zorném poli zadní kamery služebního vozidla, tak telefon z ruky odložil, pravděpodobně z důvodu, že si nás povšiml, nebylo by možno tento záznam použít jako důkaz. Navíc po návratu na základnu byl tento kamerový záznam stažen a analyzován, přičemž bylo zjištěno, že z důvodu lomu paprsku světla o čelní sklo podezřelého by ani nebylo možné na základě tohoto záznamu prokazatelně určit, zda telefon v*

ruce při jízdě držel nebo ne. Proto nebyl kamerový záznam ze služebního vozidla zálohován z důvodu neúčelnosti, a proto záznam z kamer služebního vozidla neexistuje“.

24. Z výše uvedeného vyplývá, že kamerový záznam policie vyhodnotila jako neprůkazný, a proto jej neponechala, nebylo jej proto možné ve správním ani soudním řízení provést k důkazu. Obdobnými okolnostmi se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Řešil rovněž situace, kdy kamerový záznam z vozidla zasahujících policistů sice pořízen byl, avšak policisty byl vyhodnocen jako neprůkazný, a proto nebyl zajištěn. Například v rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 7 As 107/2021-18, Nejvyšší správní soud k nezajištění kamerového záznamu do správního spisu policií vyslovil, že *„ačkoliv tento postup není zcela správný, lze jej akceptovat ve smyslu toho, že dle tvrzení policistky V. tento nebyl průkazný a nebylo na něm ničeho vidět. Nelze proto dospět k závěru, že správní orgány zásadně pochybily, pokud nezajistily kamerový záznam, neboť to již nebylo objektivně možné. Obdobnou námitkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 978/2020 26, který uložil krajskému soudu povinnost provést důkaz kamerovým záznamem, pokud to bude objektivně možné. Při tom zdůraznil, že pokud nebude z objektivních důvodů možné tento důkaz provést, bude krajský soud vycházet ze stávajících důkazů“.* Nejvyšší správní soud tak shledal, že postup policistů, kteří záznam nezajistili, nebyl zcela správný, lze však od něj odhlédnout za situace, že věrohodnost ostatních důkazních prostředků není ničím zpochybněna. Dále v rozsudku ze dne 27. 9. 2022, č. j. 2 As 28/2021-33, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„záznam měl být ve správním řízení včas předložen, nicméně pochybení prvostupňového správního orgánu nemá za následek porušení práva stěžovatele vyjádřit se ke všem důkazům a podstatným skutečnostem ve vztahu k řádně zjištěnému skutkovému stavu. V posuzovaném případě byl skutkový stav správními orgány zjištěn dostatečně a na základě věrohodných podkladů. Koneckonců Nejvyšší správní soud již v minulosti rozhodl, že u těchto typů přestupku absence videozáznamu či obdobně 'exaktního' důkazu nemusí nutně být deficitem ve skutkovém poznání věci (srov. rozsudek ze dne 26. 2. 2015, č. j. 10 As 205/2014-34).“*
25. Lze také odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2024, č. j. 3 As 276/2022-26, ve kterém Nejvyšší správní soud kategoricky odmítl závěr krajského soudu, že pokud policie nezajistila kamerový záznam, došlo k oslabení důvěryhodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů (učinili jediný objektivní důkaz způsobilý žalobce vyvinut nepoužitelným), což zavdává pochybnosti o tom, že se prokazovaný skutek udál tak, jak byl vymezen v rozhodnutí správního orgánu I. stupně; proto bylo nutné postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem neztotožnil a ve shora popsáném rozsudku vyslovil, že pokud krajský soud zjistil, že záznam nebyl uchován, *„tak bylo postaveno na jisto, že důkazní prostředek již neexistuje a nelze jej proto jako důkaz provést per se. V takovém případě byl krajský soud povinen o přestupku žalobce opakovaně rozhodnout na základě stávajících důkazů“.* Podle Nejvyššího správního soudu nešlo dospět k závěru, že by nezajištění důkazního prostředku kamerovým záznamem samo o sobě vyvolalo pochybnosti o skutkovém ději zjištěném na základě dosud provedených důkazů, či že by pouze na základě této skutečnosti byla pravděpodobnější žalobcem nastíněná verze skutkového děje. Postup, kdy zasahující policisté nezajistí kamerový záznam, jelikož jej sami vyhodnotí jako neprůkazný, není natolik závažným pochybením, které by oslabovalo věrohodnost jejich svědeckých výpovědí.
26. Veden shora uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu krajský soud v nyní posuzované věci uvádí, že policisté nepostupovali správně, pokud vyhodnotili, že záznam

neprokazuje rozhodné skutečnosti a nezajistili jej. Tato skutečnost však neměla vliv na jejich věrohodnost a žalovaný, potažmo soud, byli oprávněni z jejich výpovědi vycházet.

27. Krajský soud proto o věci rozhodoval za situace, kdy jeden zasahující policista opakovaně a podrobně vypovídal o okolnostech spáchání přestupku a popsal dostatečně konkrétně přestupkové jednání žalobce, druhý policista si s časovým odstupem více než tři let nebyl schopen vybavit daný přestupek, jelikož nebyl jako svědek ve správním řízení vyslechnut. Žalobce se závěry policisty nesouhlasil a po celou dobu správního řízení popíral, že by držel v ruce hovorové zařízení. Přestupkovému jednání nebyli přítomni žádní další svědci, žalobce nepředložil ve správním řízení další důkazy. Kamerový záznam přestupkového jednání neexistuje, proto jej nebylo možné provést k důkazu jak ve správním, tak v soudním řízení.
28. Spornou otázkou v posuzované věci bylo to, zda žalobce držel v ruce hovorové zařízení. Tímto přestupkem se soudy ve správním soudnictví již opakovaně a podrobně zabývaly. Shledaly, že držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem. Takový přestupek je proto často prokazován pouze svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a situace, kdy proti sobě stojí výpověď obviněného a policisty, který přestupek projednával na místě samém, není v těchto případech nijak neobvyklá. Nejvyšší správní soud takovou důkazní situaci hodnotil opakovaně ve svých rozhodnutích, přičemž se vyjadřoval jak k nestrannosti policistů, tak k důkazní hodnotě jejich výpovědí (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na jeho webových stránkách www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud především opakovaně konstatoval, že policisty lze obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. Je tomu tak mimo jiné proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.
29. Z námitek žalobce nevyplývá, že by snad měli být policisté vůči němu zaujatí již při samotném zastavování auta a krajský soud nemá důvod pochybovat o tom, že policisté zastavili auto žalobce proto, že jej viděli držet při řízení vozidla v pravé ruce hovorové zařízení. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv než prostý výkon služby, proč by policisté žalobce stíhali a následně mu oznámili podezření ze spáchání přestupku. Policisté žalobce neznali a při zastavování vozidla nevěděli, kdo konkrétně je řidičem, nebyla zjištěna ani nepřiměřená míra jejich horlivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96). Žalobce nebyl podroben žádnému šikanóznímu jednání a jednání zasahujících policistů lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, č. j. III. ÚS 359/05).
30. Na rozdíl od policistů měl žalobce motiv, proč předestřít jinou verzi skutkového děje, tj. verzi, která by jej vyvinila z podezření ze spáchání dopravního přestupku. Takovou motivaci každého obviněného z přestupku lze jistě rozumně očekávat, přičemž nelze ani odhlédnout od toho, že jeho vyjádření k věci není svědeckou výpovědí a v rámci zajištění práva na obhajobu zákon obviněnému (na rozdíl od svědka) nepřikazuje, aby uváděl (vypovídal) pravdu a nic nezamlčoval (srov. § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Jakkoli tedy vyjádření či jiné podání obviněného z přestupku (tj. účastníka řízení) není vyloučeno z

okruhu podkladů, jimiž se zjišťuje skutkový stav věci (srov. § 50 odst. 1 správního řádu), je nutné k jeho obsahu v rámci hodnocení důkazů a dalších podkladů přistupovat vždy s určitou obezřetností. S ohledem na výše uvedené krajský soud při střetu výpovědi žalobce a zasahujícího policisty vycházel z popisu skutkového děje tak, jak to učinil policista K.

31. Krajský soud se dále zabýval tím, zda mohl policista přestupkové jednání objektivně pozorovat. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je u přestupků spočívajících v držení hovorového zařízení totiž nutné zkoumat, zdali měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018-37). Policisté mohli na uvedenou vzdálenost (zhruba 2,5 metru) po dobu 3-4 sekund neztemnělým předním bočním sklem služebního vozidla a předním bočním neztemnělým sklem vozidla žalobce za daných klimatických a světelných podmínek vnímat svými smysly, zda řidič při řízení drží mobilní telefon, obzvláště pokud se na jeho sledování soustředili. S námitkami žalobce, podle kterých nemohli do vozidla vidět, protože jej předjížděl zleva a že automobil žalobce je vyšší (SUV), se již dostatečně vypořádal žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (předposlední odstavec na straně 4). Zpozorování přestupkového jednání bylo v posuzované věci možné.
32. Jak již vyslovil krajský soud v prvním rozhodnutí, pokud jde o další průběh po zastavení vozidla žalobce, tak v obecné rovině samozřejmě nelze vyloučit, že by chování žalobce po jeho zastavení (nesouhlas s přestupkem, námitky proti místu zastavení, nahrávání policistů) mohlo v některých případech ovlivnit následné jednání policistů, ale v projednávané věci nebylo nic takového zjištěno. Stejně tak mohou být zcela jistě legitimní polemiky nad tím, zda policisté zastavili žalobce na (ne)vhodném místě, zda měli lépe zaznamenat umístění mobilního telefonu, který se měl nacházet v žalobcově autě, případně zda měli uchovat kamerový záznam přes jeho nepoužitelnost, ale ani v těchto okolnostech krajský soud žádnou přímou souvislost s projednávaným případem nespatřuje.
33. Námitku, zda mohli policisté nahlédnout do auta žalobce a zda mohli vidět, jestli žalobce mobilní telefon drží, vypořádal krajský soud již v bodě 12 a 14 prvního rozhodnutí krajského soudu. Jeho závěry aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 6. 2024, č. j. 3 As 142/2022-23, ve kterém uvedl (bod 19), že k těmto závěrům nemá připomínky a plně se s nimi ztotožňuje. Krajský soud tak opakuje, že považuje závěry žalovaného stran záměny mobilního telefonu za zcela dostačující, včetně úvahy, že *„současné mobilní telefony jsou svým tvarem i vzhledem téměř univerzální, proto nelze mít za to, že by policisté mobilní telefon nebyli schopni poznat a zaměnili jej za jiný předmět.“* Na rozdíl od žalobce považoval krajský soud uvedenou úvahu za zcela přípustnou a logickou. Nejde zde přitom o nezaměnitelnost telefonu s jakýmkoliv jiným myslitelným předmětem, ale o jeho nezaměnitelnost s předmětem, u kterého lze rozumně předpokládat, že by jej řidič vozidla mohl mít v daný okamžik při řízení u pravého ucha, což možnost záměny značně snižuje. Nutno dodat, že uvedená úvaha byla vyslovena za situace, kdy žalobce podle obsahu správního spisu nesdělil policistům hned na místě, že při řízení držel v ruce chladivý kapesník kvůli zanícení zubu (případně jiný předmět, který by mohl být s telefonem teoreticky zaměněn), resp. že tuto skutečnost nezaznamenal do oznámení přestupku a sdělil ji správnímu orgánu až po ústním jednání. Žalobci přirozeně nikdo nebrání, aby se od počátku hájil tak, jak uzná za vhodné a uplatňoval námitky v jakékoliv fázi řízení, pokud však tak podstatnou okolnost týkající se skutku nesdělil hned na místě zasahujícím policistům a neuvedl do oznámení o přestupku, nelze správním orgánům vytýkat, že skutkové verzi žalobce v konfrontaci s výpovědí policisty neuvěřily. Krajský soud uvedený

dílčí závěr správních orgánů sdílí a neshledal důvod k jeho korekci. Ostatně také v této části je rozhodnutí žalovaného v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek č.j. 9 As 26/2012-29 ze dne 28. 2. 2013).

34. K námitkám týkajícím se kamery a namítaného oslunění lze uvést, že nejsou důvodné, jelikož, jak krajský soud popsal shora, kamerový záznam neexistuje. Krajský soud se taktéž neztotožňuje s tím, že by výpověď policisty K. měla být nevěrohodná z důvodu rozporných informací o kamerovém systému. Dle krajského soudu jsou výpovědi prap. K. ve vzájemném souladu. Do úředního záznamu ze dne 22. 1. 2022 uvedl, že záznam nemohl být použit z důvodu lomu světla, v průběhu svědecké výpovědi reagoval na konkrétní dotaz zmocněnce, který slovo „oslunění“ uvedl poprvé sám (*„proč je v úředním záznamu uvedeno, že kamerový záznam byl pořízen, ale pro oslunění je nečitelný“*) a svědek na ně musel reagovat. Svědek samostatně hovořil o lomu světla, nikoliv o oslunění, racionálně vysvětlil, proč kamera umístěná ve vozidle nemohla přestupkové jednání zachytit, ale okem bylo toto jednání možné zřetelně pozorovat. Argumentace svědka je jinak konzistentní a ničím nezpochybněná. Námitka tak není důvodná.
35. V průběhu ústního jednání navrhl zástupce žalobce provést účastnický výslech žalobce. Tomuto návrhu krajský soud nevyhověl, jelikož měl za to, že by provedení výslechu bylo nadbytečné. Pro úplnost krajský soud uvádí, že žalobce byl k ústnímu jednání samostatně předvolán, před jednáním se neomluvil ani nepožádal soud, aby jednání odročil. U jednání jeho nepřítomnost omluvil zástupce žalobce, a to z pracovních důvodů. V průběhu jednání soudu bylo sice provedeno dokazování, ale kamerový záznam nebylo možné provést pro jeho neexistenci a svědek si nebyl schopen přestupkové jednání žalobce vybavit. Krajský soud tak nezjistil jakékoli nové skutečnosti, ke kterým by žalobce mohl uvést něco nového či bylo potřeba jeho vyjádření. Krajský soud tak rozhodoval za skutkového stavu, který byl žalobci známý již z předchozího řízení před krajským soudem. Je třeba připomenout, že jednání u krajského soudu, které se uskutečnilo dne 7. 3. 2022, byl žalobce přítomen a ve věci se vyjadřoval, při jednání dne 7. 11. 2024 byl přítomen žalobcům zástupce. Vyjádření žalobce a popis jeho verze přestupkového jednání obsahuje i správní spis. Z uvedených důvodů krajský soud neodročil jednání za účelem účastnického výslechu žalobce pro nadbytečnost.
36. Krajský soud tak uzavírá, že má za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentních výpovědí svědka – zasahujícího policisty (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu a oznámení přestupku), který zjištěné skutečnosti vnímal lidským zrakem po dostatečně trvající časový interval a z bezprostřední vzdálenosti do 10 metrů, spočívající v tom, že žalobce držel v ruce během řízení vozidla mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem, který ji v průběhu správního řízení i řízení soudního relevantně nezpochybnil.

VII. Závěr a náklady řízení

37. Soud proto neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů

řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [srov. nález sp. zn. III. ÚS 926/19 ze dne 2. 7. 2019 (N 129/95 SbNU 66)].

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy žalobce.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení žalobce advokátem, pokud žalobce nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání. Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 7. listopadu 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně